

(H. N. Hansen), Formanden i Kommissionen, som ved første Behandling ogsaa oplyste, at det var en Tanke, han savnede i det Forslag, der var forelagt af Regeringen. Men den høje Regering har ment, at man ikke skulde komme frem med det i dette Øjeblik, og Flertallet er ogsaa gaaet ind paa at udskyde Sagen, indtil den kommer frem ved den samlede Overvejelse af Kommissionens Arbejde, idet vi haabe, at Kommissionen der vil følge sin højtærede Formand og ogsaa fremkomme med Forslag i saa Henseende. En anden Ting, vi havde ønsket at forandre eller i alt Fald at komme paa Tale med Regeringen om, er Betalingen for Maanedskort, Abonnementskort osv. Det er et Spørgsmaal, som selvfølgelig maa tages under Overvejelse, naar denne Lov bliver vedtagen, idet Forhøjelsen af Grundtaksterne maa medføre ogsaa en Forhøjelse af Abonnementskortene og Maanedskortene, der jo ere baserede paa den Grundtakst, som for Øjeblikket er gældende. Men vi have i Betænkningen henstillet til den høje Regering at gaa videre end netop til den Forhøjelse, som selve Forhøjelsen af Grundtaksterne medfører, idet der er Ulemper ved de forholdsvist lave Takster, som nu gælde for disse Kort, og som vi ikke mene ere nødvendige, da overhovedet Taksterne her i Landet staa meget lavt i Forhold til andre Lande, hvilket ogsaa blev fremhævet af et æret Medlem ved første Behandling. Endelig have vi i Betænkningen henstillet, at Postvæsenet skulde give højere Betaling for de Goder, det har ved Befordringen med Jernbanerne. Jeg indrømmer, at der er det faktisk at tage fra den ene Lomme og lægge i den anden; der frembringes ikke derved nogen forhøjet Indtægt for Staten, og af den Grund have vi ogsaa ment, at vi for Øjeblikket kunde lade det ligge.

Naar jeg nu skal nævne de to smaa Ændringsforslag, vi have stillet, vil man se, at det ene gaar ud paa, at medens Regeringens Forslag foreslog, at det Rejsegods, den rejsende kunde medføre frit, skulde være 20 Kilogram for en Voksen, have vi ment det rigtigst at gaa til samme Vægtgrænse, som er almindelig, tror jeg, i hele Europa ellers, nemlig 25 Kilogram for en voksen og 12 Kilogram for et Barn. Vi indrømme, at der derved sker et Tab, men dette Tab kan indvindes ved at forhøje Taksten for Overvægt, som jo ogsaa for Øjeblikket er temmelig lav. Der vil ikke være Grund til ikke at forhøje Taksten for Overvægt, som først kommer til at

spille en Rolle, naar vi komme over 25 Kilogram, med 25 pCt. eller saa.

Det andet Ændringsforslag gaar ud paa, at Punkt 5 i Lovforslagets § 1 skal udgaa. Ved dette Punkt 5 var der foreslaaet en Forhøjelse af Betalingen for Befordringen af levende Dyr i Vognladninger. Vi have ment, at selv om man altsaa giver Afkald paa den Forøgelse, der vil fremkomme derved, ca. 100,000 Kr., vil der paa den anden Side derved viendes, at de Regler, som vare raadende ved Lovens Gennemførelse i 1896, at man vilde saa vidt muligt lette Transporten og Eksporten af levende Dyr for Landbruget, bleve fastholdte, og det kan jo saa senere komme under Overvejelse inden for Kommissionen, hvorvidt der vil være Grund til at gaa højere.

Jeg finder ingen Anledning til i Øjeblikket at gaa nærmere ind paa det ærede Mindretals Stilling, end jeg har været, men jeg forbeholder mig, hvis der skulde fremkomme noget fra Mindretallet, som jeg maatte imødegaa, at tage Ordet igen.

H. N. Hansen: Den Udvalgsbetænkning, som for Øjeblikket foreligger til Behandling, begynder med en Udtalelse om, at „Udvalget er enigt med Regeringen i, „at det nu bestaaende Forhold med Hensyn til Statsbanernes Befordrings- og Takstbestemmelser saa vidt muligt bør bevares, saaledes at der fremdeles skal gælde lovboundne Betingelser for Transport af Personer, Gods og levende Dyr paa Statsbanerne, samt Lovbestemmelser om Grundlaget for Takstansættelsen“, og man er endvidere enig om, hedder det, at „der bør træffes saadanne Bestemmelser, at alt vedrørende Taksterne fra den nævnte Dato ikke udelukkende overlades til Administrationens Afgørelse.“ Jeg paaskønner meget, at vi alle, ogsaa Regeringen, ere enige om dette, at hvad der er naaet ved Loven af 1896, fastholdes, og at der skal Lov til at ordne Grundtaksterne for vort Befordringsvæsen. Jeg fremhæver dette, ikke fordi jeg tror, at der er nogen Fare for, selv om det mod Forventning skulde gaa saaledes, at den Lov, vi forhandle om, skulde løbe ud den 1ste April 1901, at der da skulde ske nogen Forandring ad administrativ Vej i de for Tiden gældende Takster. Det er ikke nogen behagelig Sag at forandre Taksterne, navnlig ikke opad, og jeg er fuldt ud paa det rene med, at naar disse en Gang fastsættes med Lovgivningsmagtens Billigelse, vil ingen Minister føle sig fristet til ad administrativ Vej at